

[Carl Petersen.]

manden pludselig få 10 kr. mere for en tønde hvede, end han kan købe en tønde udenlandsk foderbyg for. Hvad gør så denne landmand? Han sælger de 100 tdr. hvede og køber 125 tdr. byg for de samme penge, og det vil sige, at han bliver i stand til at producere 6 grise mere på grundlag af denne transaktion.

Så vidt jeg kan se, vil dette forslags gennemførelse få to helt sikre virkninger: for det første vil det store korndyrkende landbrug få sine indtægter forøget — hvor meget afhænger af, hvorledes den højtærede landbrugsminister vil administrere den bemyndigelse, han får — og for det andet vil brødpriisen stige som følge af, at råproduktet er blevet dyrere, og dermed vil forbrugernes stilling blive ringere. Venter man andre resultater end de to, jeg her har nævnt, tror jeg, man bliver skuffet.

Når jeg trods disse kritiske bemærkninger alligevel kan tilsige mit partis støtte til forslaget gennemførelse, har det sin grund deri, at der har stået et enigt landbrug bag henvendelsen til regeringen om at få foretaget et eller andet indgreb, der kunne medvirke til en begrænsning af svineproduktionen, som man — og jeg tror med rette — frygter for skal blive for stor under helt frie produktionsforhold, hvad der kun kan blive til skade for landet. Jeg er enig med landbruget i, at der er fare for en overproduktion, som kan skade vor eksport ved, at markederne overfyldes, og derved befordrer lavere priser. Jeg har derimod vanskeligt ved at forstå, at landbrugets enighed ikke lige så godt kunne have samlet sig om selv at løse dette problem i stedet for at løbe til regering og folketing med det. Man hører så ofte udtrykket „barnepigesystem“ anvendt over for folketinget, når det gennemfører love, der begrænser borgernes frihed på et eller andet område, og det er jo ikke sjældent, at det er fra landbrugs-kredse, sådanne røster lyder.

Derfor er det ikke mærkeligt, at man bliver forundret over, at landbruget nu selv

forlanger et sådant system indført. Noget kan tyde på, at der heri ligger en erkendelse af, at man ikke magter at ordne egne sager. Store taler af førende organisationsfolk med krav til andre samfundsborgere løser ikke disse problemer; de løses kun gennem organisation og ledelse. Begrænsningen af svineproduktionen — hvis en sådan begrænsning er nødvendig — er erhvervets eget anliggende, og det burde selv kunne løse dette problem uden politisk indblanding.

Jeg har bemærket, at den højtærede minister ikke har fået fuld tilslutning til det fremsatte forslag fra alle landboorganisationerne. Hvis man holder sig snært til de udtalelser fra organisationerne, som er gengivet af den højtærede minister ved lovforslagets fremsættelse, er forslaget kun anbefalet af Tolvmandsforeningerne, og det er vel forståeligt, da det er de landmænd, som er grupperet om denne organisation, der får fordelene af ordningen. At Landbruigrådet og Landboforeningerne går imod, må naturligvis ikke tages som et udtryk for modstand mod, at der foretages angreb på den frie prisdannelse eller på landbrugets frie dispositionsret. Nej, deres modstand er dikteret af, at det er for lidt, der gennemføres. Det skulle efter disse organisationers opfattelse have været meget mere, og når vi erindrer disse organisationers tidligere henvendelse til regeringen med ønske om, at hjemmemarkedspriserne ikke mere skulle følge eksportpriserne — de skulle på det tidspunkt, da ønsket blev fremsat, have været højere — og at man kunne tænke sig en sænkning af kronens værdi, ja, så forstår man jo så udmærket, at det foreliggende forslag bliver betragtet som småtterier. Jeg vil dog ellers mene, at forslagets bestemmelser må have betydning for en stor del af det mellemstore landbrugs udøvere, jfr. det tænkte eksempel, jeg før nævnte.

Om Husmandsforeningernes anbefaling kan man vist sige, at den er behersket. Jeg tror, det lød sådan: de ville ikke fraråde. Hvorledes kan man nu oversætte eller tyde